

Gemeente van Christus,
Het verhaal over de intocht van Jezus in Jeruzalem is bij Johannes in tegenstelling tot de andere evangelisten, maar een kort verhaal van een paar verzen.
Bij Johannes volgt de intocht op Jezus' zalving door Maria in het huis van Martha en Lazarus te Bethanië, zes dagen voorafgaand aan het Pascha.
Een grote menigte kwam daar naartoe, vertelt Johannes, 'om Jezus en Lazarus te zien'. Lazarus vestigde zelfs zo de aandacht op Jezus, dat de Farizeeën beraadslaagden 'om hem ook om te brengen'.

Bij Jezus' intocht is opnieuw sprake van een grote menigte / talrijke schare. Zij zijn in Jeruzalem vanwege het feest schrijft Johannes: Het Pascha, het feest van de uittocht uit de Egypte en die laatste nacht waarop het paaslam werd geslacht - wij kunnen onze viering van de Stille Week niet los zien van dat Pesachfeest, waarop Jezus zelf als paaslam de zonden der wereld wegnam.

De mensen horen dat Jezus eraan komt.
Dan nemen zij takken van de bomen en zwaaien hem daarmee tegemoet.
Als we het goed lezen, is hun plukken van de takken het gevolg van Jezus' komst.
Zijn komst zet hun blijdschap en beweging en in gang.
Het is niet uit sensatie, maar uit enthousiast geloof, dat gewekt wordt door Jezus' komst naar Jeruzalem.
Door zijn komen naar de godsstad gaan de Schriften in vervulling.
Psalm 118 en Psalm 89 in de mond:
'Hosanna. Gezegend hij die komt in de naam van de HEER, de koning van Israël.'
De menigte van feestgangers in de stad bereidt Jezus een vorstelijk onthaal, waarbij de evangelist de Psalmen in vervulling ziet gaan.

Maar er klinkt ook een tegenstem. Jezus zegt:
'De ure is gekomen dat de Zoon des mensen verheerlijkt moet worden'.
Maar op een heel andere wijze dan de menigte denkt / wil / verwacht.
Zij roepen: 'de koning van Israël!' En denken ook aan politieke verandering.
Maar Jezus vindt een ezeltje en gaat daarop zitten.
Hij komt niet hoog te paard Jeruzalem binnen, als een aardse koning, keizer of generaal.
Dat was de koningen van Israel ook verboden.
Het rijden op een paard als koning bij de gratie van Gods koningschap –

Opnieuw omkleedt de evangelist zijn vertelling met twee schriftcitaten (gelijk geschreven staat:) 'Vrees niet, dochter van Sion' (Jes. 40:9).

'Zie, je koning komt, gezeten op een ezelsveulen' (Zach. 9:9).

Jezus leest zijn weg *af* aan wat over hem geschreven staat in de Tora en de Profeten.

Dáárom klimt hij op een ezel, om te vervullen wat geschreven staat.

Hij leest zijn weg af aan de Schriften, totdat uiteindelijk (aan het kruis) alleen de Psalmen over blijven.

Zo wordt het Woord geschiedenis,
in Hem en door Hem breekt het Woord van God zich baan,
bevrijdend en verzoenend,
waar hij zijn voeten zet.

De Farizeeën zeggen tegen elkaar zeggen:

'Je ziet dat wij niets bereikt hebben,
zie, de hele wereld loopt achter hem aan!'

Indirect getuigen zij daarmee dat de gang van Gods koninkrijk niet te stuiten is. Zij voelen dat het Woord de wereld overwint en zijn niet bij machte deze beweging te keren.

De vervolgverzen bij Johannes handelen dan over een aantal Grieken.

De Latijnse vertaling zegt 'een aantal heidenen uit de volken'.

Zij zijn het, die Jezus bij de diepste kern van opdracht brengen en herinneren aan de oogst die komen zal.

Jezus is de Heiland der wereld, van Israël en de volken,
en zegt, als deze heidenen audiëntie bij hem hebben gevraagd:
de ure is gekomen.

Dat groepje Grieken deed nog zo zijn best
om Jezus op de juiste wijze te benaderen,
via Filippus en Andreas met zijn Griekse naam.

Hoe dit ook zei: Filippus 'komt' en Andreas 'komt'
met Filippus mee, zegt de tekst.

Het is een komen en een gaan in de nauwe straatjes van de oude stad.
Samen leggen ze het verzoek aan Jezus voor.

Maar Jezus zegt in zijn antwoord tot hen: 'de ure is gekomen' :

de tijd (hora), die in heel het Johannesevangelie zo'n belangrijke rol speelt,
zoals ook reeds op de bruiloft te Kana.

De 'ure' wijst op Jezus messiaanse weg,
waarop hij de Schriften vervult
en de weg gaat die de Vader van hem vraagt.
= door het lijden heen en door de dood heen.

In het 'maar Jezus' ligt een tegenstelling tussen het verzoek van een aantal Grieken
en de weg die hij gaat: de weg van de graankorrel die in de aarde valt.

Deze weg is onttrokken aan het oog van de wereld.

Deze weg vervult Jezus alleen.
Zonder 'toeschouwers', zonder de scharen
en zelfs zonder de leerlingen.
De liturgie op Goede Vrijdag is dan ook uiterst sober.
In de aarde vallen en sterven, gelijk een graankorrel,
drukt de verborgen, eenmalige en unieke weg van Jezus uit
als Zoon van God en Zoon des mensen.

Het alleen over blijven van Jezus
[in de schoot der aarde, verwijzend naar zijn dood en begrafenis]
is een indrukwekkend element
in de lijdensgeschiedenis.
Want in zijn weg alleen
houdt hij aan allen vast.
In zijn weg alleen
houdt hij aan ons vast.
Onze dood sterft hij vrijwillig
opdat wij nimmermeer
schade zouden lijden door de dood
of in de ban van de angst voor de dood zouden blijven.
Jezus gaat zijn weg alleen,
voor ons uit
de diept in
om ons te bevrijden en te verlossen.

Op Palmzondag mag oprechte vreugde heersen,
Want de Schriften gaan in vervulling gaan.
Het Woord zet ons in beweging.
Gods komen roept onze vreugde op.
Maar de vreugde heeft wel een anker
in de weg die Jezus gaat,
om nederig te vervullen wat God van hem verwacht.
Zonder dit anker van Jezus' weg en werk,
door de diepte heen van zijn lijden en dood,
waarbij iedereen hem in de steek laat,
en allen hem loslaten,
maar hij de wereld vasthoudt,
wordt de vreugde flatteus,
raak het schip op drift.
Waar de massa zijn vreugde uit is het sowieso oppassen.
Wie houdt de massa in bedwang,
de menigte volgt zijn eigen wetten...

Laten we dan bedenken dat Jezus' komen
naar Jeruzalem een kritische komst is.
Het is een komst vanuit het hart van de boodschap van de profeten.
De ene intocht is de andere niet.

Niet glorieus en hoog te paard, maar rijdende op een ezel
vervult Jezus zijn weg.

En Jezus weet en zegt:

De graankorrel kan alleen vrucht dragen
als hij in de aarde valt en afsterft.

Dan brengt hij vrucht voort, veel vrucht
waarin ook de heidenen begrepen zijn!

In de piramiden van Egypte zijn graankorrels gevonden van duizenden jaren oud.
Nog net zo gaaf als toen ze met de Farao's mee hun graf in gingen.

Maar al die duizenden jaren zijn ze niet ontkiemd.

Hebben ze geen vrucht gedragen.

Is er geen koren uit gegroeid.

Is er geen meel van gemalen.

Is er geen brood van gebakken.

Meer dan duizend jaar lang

zijn die graankorrels steriel gebleven, 'monos' zegt de tekst.

Zo is het ook met mensen zonder passie en zonder overtuiging.

Zonder toewijding en zonder liefde.

De weg van de graankorrel.

Wie gaan die weg nu?

Is het niet de weg van de hoop en van stil vertrouwen?

te midden van alle lawaai en aards gedruis?

Het kunnen de meest gewone mensen zijn

die een dienstbaar leven leiden,

mantelzorgers en straatcoaches,

opbouwwerkers in een achterstandswijk,

en opa of oma die bijspringt.

Iemand die het al druk genoeg heeft,

maar toch die vrijwilligerstaak er nog bij neemt.

Mensen die met beide benen op de grond staan,

zoals ook die ene arts onder de vele leprapatiënten in India,

die hulpverleners in Somalië, Sudan en Bangladesh;

je kunt ook denken aan de universitair geschoolde mannen en vrouwen

die door de jungle van Afrika en Zuid-Amerika zwerven

om de Bijbel te vertalen in het dialect van onbetekenende stammen.

Zij maken lange dagen voor weinig geld,

doorstaan gevaren, staan niet in de spotlights

ontvangen geen applaus.

Zij zijn niet de winnaars van deze wereld, deze kosmos,

net zomin als Jezus dit was,

maar hebben een vrede ontvangen, die de wereld niet kent.

De vrede van Christus, die door het vuur des Geestes

van land tot land, van generatie tot generatie,

van huis tot huis en van hart tot hart gaat!
Het vuur van de Heilige Geest mag ook branden
in ons gemoed, in ons hart,
als wij de poorten van ons hart verheffen
en openen om de koning der ere te ontvangen
en binnen te laten,
met de dichter van Psalm 24
die de poorten van Jeruzalem oproept
om deze koning binnen te laten.
Zoals een bekend lied zegt:

*Op U mijn Heiland, blijf ik hopen,
verlos mij van mijn bange pijn.
Zie, heel mijn hart staat voor U open
en wil o Heer uw tempel zijn.*

*Blijf in uw liefde mij bewaren
waar om mij heen de wereld woedt.
O, mocht ik uw troost ervaren:
doe intocht, Heer, in mijn gemoed.*

Amen